

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/61/2023
Identifikačné číslo spisu:	7912200892
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7912200892.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobcu: V. C., nar. A., bytom U., zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Szárszoi, s. r. o., so sídlom Michalovce, Štefánikova 8, IČO: 47 236 183, proti žalovanému: N. S., nar. A., bytom U., zastúpený advokátkou JUDr. Zuzanou Gazdičovou, so sídlom Trebišov, Štefánikova 2393/29, o náhradu škody na zdraví, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 14C/48/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 6. októbra 2022 sp. zn. 3Co/163/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) dňa 20. 01. 2012, domáhal voči žalovanému zaplata sumy 16.833,66 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01. 01. 2012 do zaplata a náhrady trov konania. Ako dôvod uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo 17. 05. 2011 pod sp. zn. 3T/46/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 31. 08. 2011 pod sp. zn. 4To/66/2011 bol žalovaný odsúdený podľa § 364 ods. 1 s použitím § 56 ods. 1 Tr. zákona na peňažný trest vo výške 500 eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov, pokiaľ by zmaril výkon peňažného trestu s tým, že súd žalobcu ako poškodeného v trestnom konaní s nárokom na náhradu škody odkázal na občianskoprávne konanie.

2. Okresný súd Trebišov rozsudkom z 28. apríla 2022 č. k. 14C/48/2012-725 žalobu zamietol (výrok I.). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok II.). Štátu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). Súd v odôvodnení zhrnul rozsiahle dokazovanie, rôzne návrhy a komplikácie pri ustanovení znalcov. V znaleckom posudku č. 09/2019 Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r. o., Nové Zámky bolo uvedené, že možno vylúčiť, že stanovenie samotnej diagnózy zo strany ošetrojúcej psychiatricky (posttraumatická

stresová porucha) bolo správne, nie je akceptovateľné posudzovanie sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej aj „SSU“), lebo dôvod na takýto postup nebol jasne preukázateľný. V prípade žalobcu nešlo o psychiatrického hľadiska o takú situáciu, kde by sa malo hodnotiť sťaženie spoločenského uplatnenia. Znalecký ústav sa priklonil k záverom znaleckého posudku č. 08/2013 vypracovaného znaleckou organizáciou FORENZA, aj keď sa úplne nestotožnil s názorom, že v predmetnom prípade sa o žiadnu posttraumatickú poruchu nejednalo, nakoľko táto sa môže rozvinúť aj v menej vyjadrenej, miernejšej podobe. Zo znaleckého posudku č. 05/2022 MUDr. Martiny Molitorovej, PhD. vyplýva, že nemožno potvrdiť, že diagnózy (týkajúce sa zranenia oka) uvedené v lekárskom posudku MUDr. Márie Hurčíkovej zo 07. 11. 2011 v časti hodnotenia bolestného a v časti SSU sú následkom protiprávneho konania žalovaného, ku ktorému došlo dňa 27. 09. 2010, teda v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, keď k zraneniu oka malo dôjsť tupým úderom rukou, slabšou až strednou intenzitou do oblasti tváre. Závery lekárskeho posudku MUDr. Hurčíkovej nezodpovedajú reálnemu zdravotnému stavu žalobcu. Žalobca pri incidente z 27. 09. 2010 podľa lekárskeho nálezu neutrpel pomliaždenie okolia ľavého oka, neutrpel ranu kože mihalnic ľavého oka ani pomliaždenie ľavého bulbu, preto tieto diagnózy nemožno bodovo ohodnotiť pri hodnotení bolestného podľa zákona č. 434/2004 Z. z.

2.1. Na základe vyhodnotenia dokazovania v znení citovaného právneho posúdenia veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že mu žalovaný spôsobil zranenia uvedené v predložených lekárskeho posudkoch MUDr. Hurčíkovej a MUDr. Krajňákovvej, nepreukázal teda protiprávne konanie žalovaného, ktoré by bolo v priamej súvislosti so vzniknutou škodou na zdraví, ktorú si uplatňoval v tomto konaní. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná ani škoda, t. j. že diagnózy uvedené v lekárskom posudku MUDr. Hurčíkovej titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia boli následkom protiprávneho konania žalovaného. Preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu, vychádzajúc z nezávislého súdom nariadeného znaleckého dokazovania znalkyne MUDr. Martiny Molitorovej, PhD. a záverov ňou vypracovaného znaleckého posudku (viď bod 62. odôvodnenia napadnutého rozsudku), ako aj znaleckej organizácie FORENZA, ktorý vyvracia závery znalca MUDr. Svetozára Drobu.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 6. októbra 2022 sp. zn. 3Co/163/2022 prvoinštančný rozsudok vo výroku I. potvrdil a vo výrokoch II. a III. zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Odvolací súd skonštatoval, že uplatnené odvolacie dôvody vo veci nie sú naplnené. Žalobca v odvolaní argumentoval predovšetkým skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa okresný súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu tak, že vo veci nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním, zavinením a vzniknutou škodou. S odkazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a konštatoval, že žalobca v konaní neuniesol procesnými prostriedkami uplatnený nárok titulom náhrady škody. Odvolací súd rozsiahlym spôsobom poukázal na vykonané znalecké dokazovanie, pokiaľ šlo o poranenia oka i psychické ťažkosti, pričom závery posudkov, o ktoré sa opieral žalobca (MUDr. Krajňáková, MUDr. Droba, MUDr. Hurčíková) boli spochybnené, resp. vyvrátené inými znaleckými posudkami (MUDr. Máliš, MUDr. Molitorová, znalecká organizácia FORENZA, Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r. o.). Zo záverov dokazovania uzavrel, že z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcu v spore, súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. MUDr. Svetozár Droba v súkromnom žalobcom predloženom posudku na otázku, či sa pri škode jedná o priamu súvislosť s protiprávnym konaním žalovaného uviedol, že to nemožno v súčasnosti ustáliť, nakoľko psychika posudzovaného bola v priebehu posledných viac ako 11 rokov vystavená ďalším opakovaným, chronickým traumatizujúcim atakom, ktoré sa na aktuálnom výslednom stave nie zanedbateľnou mierou podieľali a rovnako čo sa týka záverov lekárskeho posudku MUDr. Krajňákovvej dnes už to s istotou nemožno korektne posúdiť, pričom sa znalec nestotožnil so záverom FORENZY, že sa nejednalo o posttraumatickú poruchu osobnosti, keďže v znaleckom posudku FORENZA neboli zohľadnené incidenty, ako aj aktuálny klinický stav posudzovaného. Podľa odvolacieho súdu nebola jednoznačne preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného dňa 27. 09. 2010 a vznikom škody, ujmy - poškodenie oka, nakoľko tento súkromný

znalecký posudok nevytlúčil aj ďalšie ataky, ktoré sa stali po tomto incidente s tým, že odvolací súd apeloval na objektívny znalecký posudok č. 5/2022 MUDr. Martiny Molitorovej, PhD., kde sa uvádza, že diagnózy uvedené v lekárskom posudku MUDr. Márie Hurčíkovej zo 07. 11. 2011, nezodpovedajú reálnemu zdravotnému stavu poškodeného.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že jeho prípustnosť vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

4.1. Dovolateľ uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu nesie výrazné znaky arbitrárnosti, neodôvodnenosti, trpí vadami zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Postup, ktorým súd prvej inštancie porušil právo dovolateľa na spravodlivý proces, podľa žalobcu spočíval v nevykonaní ním navrhovaného dokazovania, aj v nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Prvoinštančný ako aj odvolací súd odignorovali podstatné okolnosti prípadu. Žalobca mal za to, že práve dôkazy, ktorými oba súdy podložili svoje rozhodnutia sú spochybnené znaleckým posudkom MUDr. Svetozára Drobu, ako aj posudkami, ktoré sú podkladom žaloby, teda posudkom MUDr. Márie Hurčíkovej a posudkom MUDr. Zuzany Krajňákovej. Vzniknuté pochybnosti sa dali jednoducho odstrániť výsluchom MUDr. Svetozára Drobu, ako aj výsluchom MUDr. Márie Hurčíkovej, ktorých výsluch žalobca navrhoval. Neobstoí preto tvrdenie odvolacieho súdu, že vykonané dôkazy boli dostatočné pre meritórne rozhodnutie, lebo vznikli pochybnosti o ich hodnovernosti. V podstatnej časti opakoval svoje argumenty z odvolania. Znalecký posudok predložený zo strany žalobcu a vypracovaný znalcom MUDr. Drobom, bol v o vzťahu k posudzovaniu zdravotného stavu žalobcu a všetkých relevantných okolností vo vzťahu k uplatňovanému nároku najkomplexnejší zo všetkých znaleckých posudkov predložených v tomto konaní. Žalobca ďalej polemizoval so závermi jednotlivých znalcov, resp. skutkovými závermi konajúcich súdov, okolnosťami súdom nariadeného znaleckého dokazovania, ktorého objektivitu spochybňoval.

5. Žalovaný v o vyjadrení k dovolaniu uviedol, že s a stotožnil s celým odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolanie podľa neho neobsahuje žiadny relevantný dovolací dôvod. Navrhol preto, aby odvolací súd dovolanie odmietol/zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, nie však dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd skúmal existenciu dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu, ktorým je tzv. vada zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby

svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ v dovolaní namietal nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu a jeho nedostatočné odôvodnenie.

11. K námietkam žalobcu týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254 - B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

12. Vo svetle uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalobcu, spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších inštancií, chápaných v ich organickej jednote v potvrdzujúcej časti ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre

odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Odvolací súd sa stručným, ale dostatočným spôsobom vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami odvolateľa. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolací súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Dovolateľ v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v základnom konaní.

13. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd (spolu so súdom prvej inštancie) vo svojom odôvodnení dostatočným spôsobom poukázal na zistený skutkový stav a z neho vyvodil závery, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, t. j. že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním, ktorého sa dopustil žalovaný a vzniknutou škodou, ktorej sa žalobca domáha v tomto konaní (ťažkosti so zrakom a psychické ťažkosti). Odvolací súd súhlasiac s postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie poukázal na obsiahle znalecké dokazovanie, či už znalcami ustanovenými súdom, alebo posudkami predloženými žalobcom, z ktorých vyplynulo, že východiská, z ktorých vychádzal žalobca pri podaní žaloby boli spochybnené. Závery súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu o nedostatku príčinnej súvislosti neboli spochybnené ani žalobcom predloženým posudkom MUDr. Drobu (bod 35. rozsudku odvolacieho súdu).

13.1. V bode 38. odvolací súd konfrontoval závery znalcov MUDr. Máliša a MUDr. Hurčíkovej pričom dospel k záveru, že nie je daná príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom žalovaného a poškodením oka žalobcu. MUDr. Máliš v tomto znaleckom posudku preskúmal závery lekárskeho posudku MUDr. Márie Hurčíkovej a uviedol, že nezodpovedajú reálnemu zdravotnému stavu poškodeného, keďže žalobca úrazom z 27. 09. 2010 nemá zmenenú zrakovú funkciu svojho ľavého oka, a preto nie je možné žalobcovi priznať sťaženie spoločenského uplatnenia. S obdobným záverom poukázal aj na posudok spoločnosti FORENZA pokiaľ išlo o posttraumatickú stresovú poruchu, ktorú vzhľadom k zraneniam a diagnóze žalobcu, pokiaľ ide o jeho psychický stav, vylúčil. Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r. o. síce túto diagnózu nevyvylúčil, ale nevyvylúčil ani jej vsugerovanie zo strany žalobcu, spochybnil však výpočet sťaženia spoločenského uplatnenia. Súdy teda s poukazom na posudky FORENZY a Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r. o. skonštatovali absenciu príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a sťažením spoločenského uplatnenia za psychické ťažkosti žalobcu tak ako boli zistené a aj vyčíslené v posudku MUDr. Krajňáčkovej predloženom žalobcom. Tieto zistenia podľa konajúcich súdov nespochybnil ani posudok MUDr. Drobu.

13.2. Pokiaľ šlo o zranenia oka, dospeli súdy k podobnému záveru, pričom podľa posudku MUDr. Máliša bolo vylúčené, že útokom žalovaného mohlo dôjsť k zraneniam, ktoré popisuje MUDr. Hurčíková, čo bolo potvrdené aj posudkom MUDr. Molitorovej. Znalkyňa MUDr. Molitorová súhlasila so záverom znalca, že podľa tohto znaleckého dokazovania nie je príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom žalovaného a poškodením oka žalobcu a závery lekárskeho posudku MUDr. Márie Hurčíkovej, nezodpovedajú reálnemu zdravotnému stavu poškodeného. Znalkyňa súhlasila s vyjadrením znalca, že žalobca úrazom z 27. 09. 2010 nemá zmenenú zrakovú funkciu svojho ľavého oka, teda nie je možné priznať nijaké sťaženie spoločenského uplatnenia a tiež súhlasila s názorom znalca MUDr. Máliša, že nesúhlasí výsledok vyšetrenia evokovaných potenciálov ľavého oka (VEP) a výsledok vyšetrenia zorného poľa žalobcu. Zároveň bolo poukázané, že žalobca pokiaľ išlo o vyšetrenie MUDr. Molitorovou nespolupracoval a viackrát sa na odborné vyšetrenia nedostavil.

13.3. Odvolací súd sa v bode 40. vyjadril aj k námietke žalobcu, týkajúcej sa medzinárodnej klasifikácie chorôb. Treba zdôrazniť, že povinnosťou súdu v opravnom konaní je vysporiadať sa len s podstatnými námietkami, spôsobilými zmeniť meritorný pohľad na posúdenie veci. V napadnutom rozhodnutí odvolací súd tieto požiadavky naplnil. Konajúce súdy napokon i odôvodnili, prečo niektoré navrhnuté dôkazy nevykonali.

13.4. Na základe uvedeného považoval dovolací súd námietky dovolateľa k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia za neopodstatnené.

14. Pokiaľ dovolateľ v prevažnej časti dovolania namietal nesprávne skutkové zistenia, či hodnotenie dôkazov a abstrahovanie skutkových záverov, najmä z vykonaného znaleckého dokazovania, tieto nespôsobujú prípustnosť v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

14.1. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Dovolací súd je oboznámený i s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. septembra 2023 sp. zn. III. ÚS 184/2023, v ktorom ústavný súd uvádza, že najvyšší súd v dovolacom konaní nepreskúmava skutkové zistenia.

14.2. Dovolateľ v prevažnej väčšine svojej argumentácie poukazuje na nedostatky jedných znaleckých posudkov a zdôrazňuje závery iných posudkov, pričom kritizuje konajúce súdy, ktoré si osvojili závery prvej časti posudkov a neosvojili závery posudkov časti druhej. Vždy však ide o závery skutkové, týkajúce sa ustálenia skutkového stavu, ktorý však dovolací súd v konaní nepreskúmava a je v dovtedajšom konaní zisteným skutkovým stavom viazaný.

14.3. V tejto súvislosti dovolací súd ďalej uvádza, že je úlohou súdu určiť, ktoré dôkazy vykoná § 185 ods. 1 CSP. Pokiaľ dovolateľ považoval za nesprávny postup, keď odvolací súd nevykonal dôkaz výsluchom MUDr. Drobu a MUDr. Hurčíkovej, nepovažuje to najvyšší súd za porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil hospodárnosťou konania, čo vzhľadom k rozsahu vykonaného viacnásobného znaleckého dokazovania (i na návrhy žalobcu) možno považovať za logické. Nemožno donekonečna opakovať znalecké dokazovanie dovtedy, kým niektorá zo strán konania nie je spokojná. Odvolací súd postupoval v súlade so zodpovedajúcimi ustanoveniami CSP a nezasiahol do práva žalobcu na spravodlivý proces.

14.4. Vzhľadom na uvedené nepostupoval odvolací súd, ani súd prvej inštancie, pri vytváraní skutkových záverov arbitrárne a nemožno v tejto súvislosti hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, avšak nedôvodné, preto dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

16. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v súlade so zásadou úspechu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov

dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.